Stjernen.

P. Ebbeson, Redaktör

Alt Bladet vedkommende saasom: Indtendelser, Adresseforandringer o.s.v. adresseres **„Stjernen" Dannebrog, Nebraska.**

Penge kan sendes i „Money Orders", Post Note, Bank-Note eller i Registeret Breve.

For Penge der sendes i løse Breve kan Udgiverne ikke være ansvarlig.

"STJERNENS" AGENTER.

„Stjernen" kan bestilles hos efternævnte Herrer, der som vore Agenter er bemyndigede til at modtage og kvittere for Abonnementspenge.

C. H. Christensen, Fremont, Nebr.
N. Fr. Hansen, Cedar Rapids, Iowa.
Chr. Johnson, Minden, Nebr.
B. M. Bager, Akron, Colo.

Prøvenumre eller manglende Eksemplarer faas ved Agenterne naar Henvendelse derom sker itide.

Boulangers Stilling er endnu ikke aldeles fortvivlet. Et Menneste med hans Begavelse bør ikke have ondt ved at faa stadig Ansættelse som Handelsrejsende for en eller anden større Sodavandsfabrik.

Det var en tør Vittighed, vor ærede anglo-amerikanske Samtidige i New York rev af sig, da den forleden mente, at det vilde være mindre klogt at prøve de ny Staal Krigsskibe, for „det kunde jo gjerne skade dem".

I denne Uge har vi indført en Forbedring ved Bladet, hvis Fortrin Læserne nok vil vide at skatte. Istedetfor Udklippnings Føljetonen leveres Historielæsningen i Spalterne, hvilket gjør det muligt for os at pakke betydelig mere Læsestof i Bladet. De optrykte Historier vil senere i smuk Bogform blive udgivne til de betalende Abonnenter. I dette No. paabegyndes den interessante Fortælling: „Trofast Kjærlighed".

Partiaanden indsnevrer Synet, hæmmer den frie Tanke og tilsidesætter Retfærdighedshensyn. Partier, hvis Originalprinsip i og for sig var ædelt, uegennyttigt og samfundsvenligt, ere blevne til Bigotteriets og Selvbedragets Skytshelgener. Fuldstændig Upartiskhed og upaavirket Dømmefrihed ligger udenfor den svage Menneskenaturs Rækkevne, men den, som bedst kan løsrive sig fra Ansеelse af Person og Forpligtelse mod Parti, den som ikke skal „rense de tilsølede Støvler", eller „snakke for sin syge Moder", tør ogsaa bedst lade Blikket svæve ud i Rummet og give Tanken fuld Vingeslag.

Amerikanerinden Mrs. Maybrick blev dømt til Døden i England for at have forgivet sin Mand. Talrige Ansøgninger fra Offentligheden opnaaede omsider at bevæge Kronens Embedsmænd til at formilde Dommen til livsvarig Tugthus, men de gav samtidig at forstaa, at det nyttede intet man gjorde sig Haab om noget bedre. Amerikanske Prokuratorer kan ikke forstaa denne Fremgangsmaade og de betænke sig ikke paa at kalde det gamle ærværdige engelske Retsvæsen for en gruelig Farce. Havde det været i Amerika, saa skulde Madamen være bleven fuldstændig frikjendt.

Der er en Skik i det gamle Land, som den ny Verdens Sønner kunde godt adoptere uden at skamme sig derfor. Vi mener den Skik at pensionere de Folk, som staar i Jernbanernes Tjeneste. Her bliver det naturligvis en frivillig eller Privatsag, der er det jo en Statssag. Vi anser det for et betydeligt Fremskridt, at Pennsylvania-Banen nu har indført det System, at pensionere dets Betjente efter at de bliver gamle og ude af Stand til at arbejde længer. Naar en Mand har anvendt sit Liv og ofret sin Kraft i en andens Interesse, er det ret og rimeligt at denne bidrager til hans Underhold paa de sidste Dage.

Missouris lovgivende Forsamling har udgivet to meget vigtige og nødvendige Love. Den ene erklærer „Trusts" for lovløse og beskyttelsesløse; hvem der kjøber noget af saadanne Komplotter behøver ikke at betale derfor. Den anden er et Forbud mod Konserter, Musik og lignende Lokkemad i Saloonerne. Desværre bliver det vel kun paa Papiret, disse smukke Love kommer til at spille deres Rolle. Thi det bliver et herkuliansk Arbejde at gjennemføre dem, og de Mennesker hvis Fordel er saa nøje lænket til „Trusts" og Saalooner fører en saa mægtig politisk Indflydelse, at begge Love sandsynligvis atter bliver afskaffede og faar ikke engang Lov til at pryde Papiret.

I nærværende No. fremkommer et Forsvar fra Mr. Christian Michelsen mod det Overfald, han nylig blev gjort til Offer for af Sophus F. Neble. Vi har intet Kjendskab til M.'s private Liv og skal ikke blande os i en Strid, der har sin Oprindelse i Nebles Blad. Det er kun vor simple Skyldighed med Retfærdigheden, at vi overlader Spalterum til en Mands Forsvar, der ikke alene er bleven afskildret som den afskyeligste Karakter i hele Skabningen, men er endog bleven nægtet Ret til Gjensvar i det Blad, hvor Angrebet kom frem. Om vi ellers hertil skulde knytte noget Kommentar, kan det kun blive den, at vi intetsomhelst Lid kan fæste til en „Afsløring", der kommer fra en Mand, som vi — saa vidt vor Berøring med ham strækker — har fundet at omgaas med Sandheden paa en temmelig skjødesløs Maade, og det saa meget mindre da de fremsatte Anklager savner vederheftig Bekræftelse, men blive end yderligere mistænkelige derved, at han bruger hans egne lejede Folk til at frembringe et Skin af Bevisførelse, — almindelig Menneskeforstand forbyder os det.

Vi maa idag gjøre det, som vi aldrig før har gjort: kræve de Abonnenter, som staar tilbage med Betalingen. Da det er første Gang, læg saa rigtig nøje Mærke til, hvad vi har at sige. Lad det saa ikke gaa som det ellers plejer med Kræverbreve, at de som har gjort sin Pligt og betalt op bliver fornærmede, medens de rette Skyldige lader vore kjønne Formaninger gaa ind ad det ene tykke Øre og lige upaagtet ud ad det modsatte forhærdede Høreorgan. Dette Kræverbrev er ikke ment for dem, der kun skylder fra sidste Nyaar og allerede har betænkt at betale til det kommende Nyaar, heller ikke saadanne, som har faaet vort særlige Løfte om Henstand, men det gjælder direkte alle de træge, sejge, ligegyldige Abonnenter, som lader Skyldighed lægge sig paa Skyldighed uden at bryde sig en Døjt om, at andre maa lide for deres Dorskhed. Til disse taler vi nu, og vi bede ikke om vore Penge som en Gunst, men forlange dem som en Ret. Der er ingen Mening i, at en Mand skal være over et Aar tilbage med Betalingen paa hans Avis, og skulde det i et enkelt Tilfælde gaa til den Yderlighed, at man aldeles er blottet for ethvert Betalingsmiddel, kunde man dog gjerne underrette os, saa vi kunde tage vore Forholdsregler derefter. Til Nytaar tænker vi at forære de gode Betalere hver især en god Præmie; men for Efternølerne bliver der ikke Raad til nogen.

East Los Angeles, California.

18de August, 1889.

Hr. Redaktør P. Ebbeson!

Da jeg ikke selv ejer et Organ, bedes De venligst at optage imod Sophus Nebles skandaløse Angreb paa mig følgende:

Forsvar.

Sophus Neble har i „Pioneeren"s No. 32 gjort et fortvivlet Forsøg paa at „afsløre" mig, d. v. s.: sværte mig saa fort som det er den personificerede Ondskab muligt. Han vilde knuse mig i et Slag, som er godt nok tilkjendegivet i Slutningen, hvor han udtaler Muligheden af, at jeg vilde blive vanvittig eller begaa Selvmord, naar jeg havde læst den Giftstrøm, som flød fra hans Pen byppet i Galde.

Sophus Neble, Du har afsløret dig selv, Du Daare, og Du ved det ikke; men Virkningen af din „Afsløring" vil Du fra denne Dag faa at føle fra Læserne, and don't you forget it!

Neble skriver hoverende: „Fra det Øjeblik jeg stod med fulde Beviser mod Hykleren, Chr. Michelsen osv." Har Du nogensinde haft Beviser paa al den Slethed, som Du tillægger mig, hvorfor møder Du da ikke med dem? Her er mine Beviser til mit Forsvar:

De ærede Læsere bedes at mærke følgende Udtalelse af Neble: „Det første Syn af Chr. Michelsen fortalte mig om min grændseløse Fejltagelse. Jeg forsøgte at modtage ham som en Ven, men han kom krybende og skulende som en Hund. Du store Gud, er det den aabne, uforsagte Frihedsmand? spurgte jeg mig selv. En eneste Times Samtale med den Mand var nok til at jeg maatte erklære mig for uenig med ham i saa at sige Alt." Man behager at erindre, at dette var det allerførste Indtryk. 8 Dage efter holdt jeg Forelæsning i Hr. Wolffs Hall, der havde Sophus et helt andet Indtryk; thi han skrev i „Pioneeren": „Chr. Michelsens Foredrag i Wolffs Hall, der fandt Sted i Fredags, var som man kunde vente en fuldstændig Succes. Det var sikkert den største Forsamling af Danske, som nogen Foredragsholder har formaaet at samle i Omaha, der den Aften sikkert var mødt 500 Mennesker.... Michelsens Foredrag var helt igjennem vellykket og røbede det store Kjendskab til hvad han behandler .... Foredragsholderen lønnedes flere Gange med Publikums Bifald osv."

Hvilken Modsætning! Her var den krybende, skulende Hund pludselig bleven en Mand, der kunde holde et vellykket Foredrag, som røbede stort Kjendskab. Sophus synes ikke at ane, i hvilken Grad han mistænkeliggjører sig selv med sine selvmodsigende Skriverier. I sin „Afsløring", spørger han: „Sig mig, er der virkelig nogen intelligent Mand, der med Haanden paa Hjærtet vil træde frem og forsikre, at de efter at have overværet et af Michelsens Foredrag, har følt sig opbygget?" Nu vil jeg spørge: Synes det ikke ud af Nebles Annonce om mit Foredrag, at han havde fundet det værd at høre paa? Han skrev: „500 Mennesker havde lønnet Michelsen med Bifald." Men det var maaske heller ikke intelligente Mænd, eller havde maaske Sophus ikke Haanden paa Hjærtet, da han traadte frem for Offentligheden med sin rosende Erklæring om Foredraget i Omaha?

Saa finder man videre i Sophus Nebles „Afsløring": „Jeg lagde nøje Mærke til, om Michelsen virkelig kunde arbejde, for om det viste sig, da at give ham en betroet Stilling; i den første Uge vilde han, om han havde arbejdet paa Akkord have tjent $4.20....Jeg saa, at Manden var aldeles ubrugelig i et Trykkeri, han var dertil yderst doven osv."

Efter at jeg havde begyndt Arbejdet, skrev Sophus i „Pioneeren": „Vor bekjendte Landsmænd, Hr. Chr. Michelsen fra Los Angeles ankom, som bekjendt i forr. Uge hertil Omaha. Vi kunne i Dag glæde hans og vore mange Venner med, at han fra denne Uge vil være ansat som Faktor i „D. D. Pioneer"s Trykkeri. Det glæder os at kunne sige, at vi i Hr. Michelsens Person har fundet den samme brave, rettænkende Karakter, vi længe har kjendt gjennem hans udmærkede literære Arbejde for „D. D. Pioneer", et Arbejde, som vi er overbevist om, Ven Michelsen vil fortsætte som hidtil."

Det var atter et Bevis fra din egen Haand, Sophus Neble, at Du er Løgneren og Hykleren, som Du falskeligen beskylder mig for at være.

Du skriver: „Under Diskussionen med Katholiken, Hr. Nielsen, var han halv vanvittig. Han bad mig bryde Diskussionen af, da han frygtede ikke at kunde faa fat i de Bøger, han skulde have for at imødegaa ham, uagtet han løb til alle Byens Boglader."

Sandheden er: Katholiken Hr. N. skrev i den sidste Artikel til mig: at „han vilde ikke modsige mig mere," og i Artiklens Slutning bød han mig „Farvel". Derfor skrev jeg et Slutningssvar, og Du, Sophus sluttede min Artikel med at sige: „Vi skal ikke undlade at aflægge en Tak til Hr. Michelsen, fordi han med sine uomstødelige Argumenter har modbevist Katholicismen osv." Det var altsaa ikke mig, der bad dig om at bryde Diskussionen, thi Katholiken afbrød. Atter staar Du som Løgneren!

Du skriver: at jeg indsmuglede min Søn paa Jernbanen til Omaha; da Du meget rigtig paa et andet Sted fortæller, at han er en fuldvoksen Dreng, kan sund Fornuft sige Læserne, at sligt kunde ikke tænkes muligt. Ogsaa her lyver Du. Jeg betalte $17½ for ham!

Sophus skriver: „Hvorfor har jeg ikke for længe siden afsløret? vil man spørge. Jeg skal dertil svare: at det fra den første Dag var min Tanke at klæde ham af; men jeg overiler mig aldrig."

Du har saamæn aldrig haft saadanne Tanker, mens jeg var hos dig, Sophus. Sagen er ganske simpelt denne: Jeg har skrevet for „Pioneeren" i saa mange Aar, Du ved, at jeg har mange Venner blandt dens 7,000 Abonnenter, at den uforskammede Behandling Du gav mig havde saaret mig, som jeg godt nok tilkjendegav, idet jeg skulde have forladt Omaha uden at byde dig Farvel, om Du ikke selv havde kommet løbende ned paa Depotet, hvor Du spurgte mig i mine Venners Nærværelse: „Vilde Du rejse bort uden at byde mig Farvel?" Jeg nærede den bedste Afsky for dig, og maaske Du følte det, men Du vidste hvad Værdi jeg var for Bladet, saa det gjaldt om at hykle Venskab for mig; men jeg havde da allerede fast besluttet i mit Sind: aldrig mere at skrive en Linje i dit skandaløse Blad! Som yderligt Bevis paa at Du ikke fra den første Dag havde tænkt paa at „klæde mig af," som Du siger i din Skandale-Artikel; men trods alle Sandsynligheder for, at Du havde mistet mig for Fremtiden, skrev Du en Uge efter min Bortrejse: „Michelsen er som en Sydens Plante... Vi ønske Held og Lykke maa tilsmile Hr. M. i Los Angeles...." Finder Læserne ikke, at disse vare sære Udtalelser om en „bundfordærvet Usling", som han allerede 4 Maaneder forud havde bestemt at „klæde af?" Som sædvanlig lyver Du, Sophus, naar Du siger, at Du har støtt mig bort. Sligt minder mig om Ræven, der ikke kunde naa Rønnebærrene, og derfor sagde han: „de er sure". Nej, Sophus Neble, Du har siden min Hjemkomst set Artikler fra min Pen i andre danske Blade; men ingen er bleven dig tilsendt. Du ved nu, at Du faar ingen flere, saa er det, at Sandheden uforvarende kommer frem tilsammen med det onde Hjærtes Forraad, saalydende: „Han er ikke værd at sparke til med Foden paa en Mødding, om det ikke var for at umuliggjøre ham i den Rolle han antagelig vedblivende vil forsøge at paatage sig." Se, det er det, der er din Opgave: at umuliggjøre mig, men det formaar Du ikke, bitte Sophus!

Jeg fer, hvilken Anstrængelse Du helt igjennem din Smudsartikel gjør dig for at mistænkeliggjøre mig hos Læserne. Enhver, som har besøgt mig i mit Hjem, ved, at jeg har været venlig og tjenstvillig mod dem. De Tusinder, som har modtaget private Svar paa Spørgsmaal, ved det samme; thi jeg har svaret dem samvittighedsfuldt. Man ser tydeligt, at Du har stillet dig den umulige Opgave, at forbitre Alle imod mig. Kan hænde, Du selv vil komme til at tømme den Skaal, Du skænker til mig!

Saa omtaler Neble en Aften, da jeg lod mit slette Instinkt komme frem mere end sædvanligt. Her er Historien kort: Sætterne manglede ikke sjældent Manuskript, maatte derfor til Tider gaa ledige, og saa for at opveje den spildte Tid, maatte de arbejde Tirsdag Nat til Midnat, undertiden senere; flere af dem udtalte deres berettigede Misbilligelse til mig over en saadan Arbejdsmethode. Nævnte Aften, da Klokken var omtrent 6, indbragtes 2 Artikler skrevne af Toftemann Frederiksen, den ene var om Bagtalelse — Spydigheder til „Dannebrog"s Redaktør. Jeg sagde til Johan Neble, at det var en Skam at indsende Manuskript saa sent, sligt kunde været skrevet for længe siden; nu skal der atter arbejdes i Nat. Han blev gal og jeg iligemaade, det indrømmes. Men da han brugte Skjældsord som „Idiot" og „Galehuskandidat" til mig, sagde jeg til ham i Sophus' og Sætternes Paahør: „Skjæld De kun ud nu, Tiden kommer, De skal høre fra mig!" Dette syntes at skræmme begge Brødrene. Sophus begyndte nu at kalde Johan for en „storsnudet Æsel" o. lign. hvorpaa Johan kom hen til mig, udrakte sin Haand og bad gjentagende Gange om Forladelse. Dagen efter sagde Sophus: Jeg er mest kjed over den Affære i Aftes, fordi de forbandede Sættere hørte den — hørte hvad? at hans Broder bad mig om Forladelse. Jeg ved, jeg var meget vred; men om end der kom Tusinde edelige Vidnesbyrd paa, at jeg var den ene skyldige; saa ligger det dog i Sagens Natur, at han maa have følt sin større Uret, i det han bad om Forladelse, dersom det ellers ikke var af Frygt for min Pen en anden Gang.

Sophus fortæller, at jeg har stjaalet en hel Afhandling til mit Skrift „Hinduismen...." fra Brandes' „Det nittende Aarhundrede". Du lyver igjen! Jeg havde aldrig set den Bog i mit Liv, førend Du viste mig den. Mit Skrift om Hinduismen skrev jeg for 18 Aar siden, og Kilderne vare engelske Værker med Undtægelse af Prof. Finn Magnussens Eddalære, som jeg har angivet, naarsomhelst jeg har brugt dem. Men siden Du antog det for stjaalet Gods, hvorfor vilde Du da bruge det til Bladet? Man siger jo, at Hæleren er ligesaaslet som Stjæleren. Hvorfor skrev Du i „Pioneeren" lige før Valget: „Vi har modtaget 2 Artikler fra Michelsen saa sent, at vi ser os nødsaget til at lade dem ligge over, hvad vi beklager for de Mange, der med spændt Interesse følger M.'s fortrinlige Artikler om Hinduismen?"

Hvorfor kalder Du det „stjaalne" Gods fortrinligt?

Du haaner, at jeg engang havde sagt: at jeg altid læser mine Artikler før min Hustru, som stundom giver mig et godt Fingerpeg. Kan hænde, det ikke var saa galt, om Du havde en intelligent Hustru, for hvem Du kunde læse Dit selvmodsigende, falske Væv, saa det kunde blive forbedret og fri dig fra mange Fortrædeligheder. —

Om den omtalte Grundlovstale lyver Du igjen! Din Broder laante mig „Grundloven", den Du sagde, han havde stjaalet fra dig. Jeg læste den igjennem og tog 5 a 6 Paragrafer af den til Tekst for mit Foredrag. Din Broder skrev 2 a 3 Sider; men jeg brugte kun ca. 14 Linjer — nogle Datas, naar visse Frihedslove vare givne —. Resten var saa vidt forskjelligt fra mine Begreber om Frihed, at det var mig ikke muligt at bruge dem, om end jeg havde trængt til dem. Jeg holdt Foredraget for Brodersamfundet i Omaha, den 4de Juni, hvor din Broder Johan var tilstede. Nogle Dage efter spurgte jeg dig, om Johan ikke fandt noget af Interesse ved det, siden det ikke var omtalt i „Pioneeren". Du svarte: „Jo, han synes, det var meget godt, der var kun nogle fejle Datas i det." Men var de fejle, var det hans Værk, men de var korrekte; thi før jeg holdt Foredraget, fandt jeg dem i din Lexicon, hvorfra din Broder muligvis havde hentet dem.

Har min Broder Otto sagt til dig, hvad Du meddeler om min Faders Begravelse: „at jeg kunde tage ham paa Nakken og grave et Hul," da lyver han skjændigt. Min Fader døde i Chicago og blev i en Metalkiste ført til Omaha; blev saa vidt jeg erindrer, sat indi et katholsk Kapel og blev begravet paa katholsk Vis. Min Broder kom ud til mig i Fremont, hvor jeg boede, og ønskede en større Sum Penge til dette katholske Gjøgleri; det nægtede jeg; men af Mangel paa Midler kunde jeg heller ikke, om jeg end havde været katholsk.

Jeg har aldrig bedt dig om Tofteman Frederiksens Plads. Jeg vilde dø, før end jeg vilde have den eller nogen anden Plads hos dig. Hans Stilling er saamæn ikke misundelsesværdig. Dersom det var sandt, hvad Du ofte sagde, naar Du kom hjem fra Byen, at Du havde skjældt ham dygtig ud. Stakkels Fyr, han maatte holde for. Du skældte ham ud, sagde Du, fordi han var doven, sad altid og læste istedetfor at skrive, og hvad han skrev var liderlige Historier, og saa maatte han gaa til Slagteren og selv hente Kjød for Konen, som ogsaa var doven osv. Du bagtalte Frederiksen, som Du bagtalte mig og Dine egne Brødre.

Saa siger Sophus, at jeg bad ham om at afskedige en fattig Dreng, han havde i sin Tjeneste for at tage min istedet. Den pure Løgn! Min Søn havde Plads sammen med sin Fætter til $7½ om Ugen, førend jeg bekvemmede mig til at tage ud til dig. Du, som kun gav din Dreng $5 om Ugen. Du selv tilbød mig Arbejde for min Søn, førend Du vidste, at han havde Plads paa The Republican. Jeg takkede for Tilbudet, men afslog det og meddelte, at han havde allerede Arbejde; men saaledes er Du; hos dig helliger Hensigten Middelet, hvor slet det end er.

Hvorfor taler Du om min Brede paa Mark Hansen? Ja tilvisse er han utaknemmelig! Han har modtaget ca. 1 Spalte Manuskript om Ugen i ca. 7 Aar fra min Pen, og aldrig saameget som sagt Tak. Hvormeget Arbejde var det ikke? Det nytter ej, at haane det; var det værd at betale Sætter og Trykkeløn for, havde det altsaa Værdi. Arbejde, der har Værdi, er i det mindste Tak værd, om Mark Hansen nu ikke havde Retsfølelse nok i Livet til at betale for det; han, som kunde saa godt. Men jeg nød den Glæde og Bevidsthed, at saa han intet i mit Arbejde, som var Tak værd, saa gjorde Læserne. Han fik dog tilsidst Øjnene op; thi naar Mark Hansen sagde: Nu ønske vi Religionsspørgsmaalet stoppet, saa forlangte Læserne det diskuteret. Han fandt ud, at der var Penge i det, og Du ved, at der er Penge i det; derfor var det Du skrev „For Sandhed og Ret". Du burde have tilføjet: hver anden Gang og for Løgn og Uret hveranden Gang, akkurat som det bedst betaler sig; thi saaledes er i Virkeligheden dit Motto. Om Mark Hansen har Du under haanlig Latter fortalt, at han en Dag kom over og tiggede for de gamle Typer, da Du fik de nye, hine lade sig nemlig sælge lig gammelt Jern; og det fortalte Du for at vise, hvor begjærlig han er. Jo, jo, Sophus, vi er saa temmelig enige i vore Anskuelser om Mark Hansen.

Jeg har kastet Skarn efter „Pioneeren"s Skribenter, siger Sophus. Mener Du ikke dig selv? N. C. Yorgensen skrev en længere Artikel en Uges Tid efter min Ankomst til Omaha, hvori han talte forbelagtigt om mig, Du lod mig læse den, Du kaldte den noget Vrøvl og sagde: den skulde ikke ind. Freiberg — vel, ak Herre Je, lad os hellere tie. Jeg maa haste mod Slutningen. Dog dette, I gode „Pioneer"-Skribenter: Tag Eder iagt! Dagen kan nemt komme for Enhver af Eder, at Sophus under et eller andet Paaskud dypper sin Tjærekost i Mudderet og smører Jer ind, som han ikke alene har forsøgt sig paa mig, men paa den Mand, som tog ham fra Møggreben paa Møddingen, hvor han hører hjemme og lod ham styre Den Danske Mudderpram!

Du skriver, Sophus, at Du vil aldrig mere trække mit Navn frem. Tror Du virkelig, Du kan holde Ord, naar Du engang mener, at der gives en god Lejlighed? Du kunde f. Eks. skjælde mig ud under Navn af „Peter", „X. X." „En Abonnent" eller et andet Pseudonym, ligesom Du kort før min Bortrejse skrev en Korrespondance dateret „Tacoma", undertegnet „En Abonnent", hvori Du fortalte om Henning Hansen, der heller intet gad bestille.

Hvor Sophus Neble dog er morsom. Jeg maa le, naar jeg læser følgende: „I de 4 Maaneder han arbejdede i „Pioneeren"s Trykkeri, kan jeg bevise, at jeg betalte ham over $200, som han ikke tjente ved Arbejde." Hvad tjente jeg dem da ved? Tror Du virkelig, at Danskerne ere saa dumme, at de tror Du betaler en Mand $200 i Arbejdsløn — Uge efter Uge — uden at han tjener dem? Hvad betalte Du dem for? og tilmed til en Mand, som Du hele Tiden spekulerede paa at afsløre? Smører Du ikke for tykt paa, Sophus?

Du vil under ingensomhelst Omstændigheder diskutere med mig, skriver Du; men Du vil have Eneret paa at bagtale, belyve, mistænkeliggjøre og insultere mig ligesaa meget som det i din Ondskab er dig muligt. Det var berettiget af dig, at Du for ca. 6 Uger tillod at lade sporge i dit Skandale-Blad, om det var mig, der engang stod i utilladeligt Forhold til en Jordemoder. En slig offentlig Mistænkeliggjørelse var rigtig fra din Side, men Du fordrede $20,000 i Erstatning af Council Bluffs for at mistænkeliggjøre dig for Hestetyveri. Da jeg læste det; udbrød jeg: Oh, hvilken en Nar! Intet Under at nogle Danskere nede i Kansas City sagde: Sophus Neble er en Gadedreng og en dansk Dame i Des Moines kaldte dig en Laps!

Jeg skal ikke besvare al den Ondskab og Løgn Du udspyer; thi noget af det er saa væmmeligt og lavt, at jeg gider ikke gjendrive det.

Jeg har næsten ubelukkende indskrænket mig til at forsvare mig og trods alle dine skjændige, falske Beskyldninger afholdt mig fra at anklage dig. Du beskylder mig for at have anklaget dig for „Bikubens" Redaktør. Jeg har aldrig skrevet til den Mand i mit Liv og kun i 18 Aar talt med ham en Gang, det var da jeg kom igjennem Salt Lake City for 2 Maaneder siden, og jeg sagde da ikke et eneste ufordelagtigt Ord mod dig; men din Ondskab har gjort dig blind!

I Begyndelsen af din „Afsløring" siger Du: „at hvad Du fremsætter, vil Du bevidge og bevise ved dine Arbejdere; og Du har fremsat om mig alt det slette, der kan siges om et Menneske, og det tiltrods, at Du har som citeret fra „Pioneeren"s tidligere Numre kaldt mig „brav" og „rettænkende", og da Du engang omtalte min Kritik om „Knights of Labor" skrev Du i „Pioneeren": „Jeg forstaar Hr. Michelsens Indignation, fordi mit Venskab med denne Mand har givet mig denne Overbevisning, at han er en fuldtro og ærlig Mand.... han ofrer gjerne Alt for den Sag, han saa fordelløs kjæmper.... Det gjør mig ondt, at Angrebet netop skulde komme fra den Mand, der mer end nogen anden bærer Æren for at have skabt Frihedsbevægelsen blandt de Danske i Amerika osv."

Se, saaledes har mine Dyder været ifølge din Overbevisning! Nu er Du bleven gal paa mig fordi jeg ikke vil skrive mere i „P.", og saa skal dine Arbejdere hjælpe dig at bevise og bevidge, hvor dum jeg nu er, hvor slet og bundfordærvet jeg er; det vil sige: I skal allesammen bande paa, at alt det gode Du tidligere har skrevet om mig er Løgn! oh, hvor logisk, hvor ærlig og hvor smart Du er!

Dog dette skal siges om Dig, at medens jeg arbejdede for dig, indkom en Del Ordrer paa mine Skrifter. Pengene blev sendt til dig tilsammen med Abonnentspenge. Læserne havde naturligvis ingen Anelse om, at Du vilde bedrage mig. Din Broder Johan kom med Adresserne og bad mig sende Skrifterne. Da jeg skulde rejse, bad jeg dig at opgjøre, Du gav mig $5 med den Besked, at Resten skulde jeg faa i Morgen; men „Morgen" kom aldrig. Ligeledes bad Du mig for 2 Aar siden om at lade dig sælge Skrifter for mig. Du fik først 25, dem betalte Du, siden fik Du 20, dem har Du aldrig betalt, skjøndt Du skrev: „de vare allerede solgte."

Skjæld ud og svært mig, saa meget Du vil, eller slet ikke om Du synes, det er mig aldeles ligegyldigt; men „umuliggjøre mig," No, by the high heavens, det kan Du ikke Sophus!

Christian Michelsen.

N. B. De ærede Læsere bedes at udlaane dette Nummer af „Stjernen" til Deres pioneerlæsende Venner.

C. M.

Efteraars-Prover

af moderne Tøjstoffer er i disse Dage modtaget. Husk at jeg leverer færdigsyede Klædninger, tilskaarne efter Maal, til Butiksforsker.

J. Pedersen, Skræder.